SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 6 | 15. MARTS 1934 | 83. AARGANG

1842 DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING. 1934

VÅR FORENING OG DENS ANLEDNINGER

I kirkens første historie så profeten, Joseph Smith, nodvendigheten av å organisere kvinnene, så de kunde være prestedommet behjelpelige med å sørge for folket. Tolv år efter, at kirken var organisert, den 17 marts 1842, blev den Kvinnelige Hjelpeforening organisert. Profeten så, at der var behov for hjelp fra kvinnene så vel som fra mennene blant de hellige, for å besoke de hellige og hjelpe dem å holde motet oppe, for å se om der var nogen lidelse på grunn av hunger, sykdom eller mangel på livets fornodenheter. Profeten Joseph sa: »For å være behjelpelig med å opretholde samfundets moral og styrke dets dyder og spare eldstene for det besver å skulle refse, for at de kan ofre deres tid til andre plikter etc. i deres forkynnelse og lærdommer.« Emma Smith, den Kvinnelige Hjelpeforenings første president, sa: »Å være meget omhyggelig med institusjonens medlemmers ry og karakter.«

Ved et senere mote ga profeten folgende instruksjoner: »Denne veldædighetsforening stemmer overens med eders natur. Det er naturligt for kvinner å ha en følelse av godgjørenhet. I er nu satt i en stilling, da I kan handle i over-

ensstemmelse med de sympatier, som Gud har nedlagt i eders bryst. Hvis I efterlever disse prinsipper, hvor stort og herlig er det da ikke! Hvis I lever op til disse privilegier, er der intet til hinder for, at englene kan være eders medarbeidere. Foreningens formål er ikke bare å lindre de fattiges nod, men å frelse sjele.«

Selv om det ikke gjaldt noget annet enn å opmuntre de nedtrykte og hjelpe de syke, så er der allikevel vidunderlige muligheter for å gjøre godt. Jeg har sett søstrene gå inn i hjem, hvor der har været syke, og ved en venlig handling, en sang eller et: »Herren velsigne Dem«, har gjort mere, enn penger nogensinde kunde kjøpe. Og likeledes hvor døden har været gjest, har disse kjære søstre gitt hjelp, eller et opmuntrende ord, og har hjulpet de hårdt hjemsøkte mennesker til å se lys over graven. Hvor vidunderlig kan vi ikke inspirere dem, som er i nød eller sorg, hvis vi bare benytter oss av de anledninger, som gis til oss.

Å bringe hjelp til dem, som er i nod, er en stor ting. Den lærer oss å være fri med de velsignelser, som Herren har velsignet oss med, hvorved vi kan berede oss selv for større og herligere velsignelser, som er beredt for oss, dersom vi gir fritt og uten knurring. En kvinne, som er en sann Siste Dages Hellig, er alltid rede til å gi alt, hvad hun har, fordi hun har sannheten, således som Gud har åpenbaret den i disse siste dage.

Søstrene i den Kvinnelige Hjelpeforening har til opgave å være behjelpelige med å opretholde samfundets moral og styrke dets dyder. Vi kan gjøre en stor gjerning i denne retning ved å opmuntre de unge til å opfylde deres kirkelige plikter, guttene til å komme til de møter, som prestedømmets kvorum avholder, guttene og pikene til å komme til ungdomsforeningen, og barna til å komme til »Primary« og søndagsskolen. Hvis vi ikke har disse organisasjoner i våre samfund, gjelder det at vi sørger for, at de blir organisert og funksjonerer hensiktsmessig, så at de unge mennesker kan motta de fordeler, som kommer gjennem disse organisasjoner, og lærer hvorledes de skal opføre sig i livet. Vi skulde sørge for, at der er tilstrekkelig adspredelse i grenen for å opfylde de unge menneskers krav, god, sund rekreasjon under ledelse av prestedømmet eller av de organisasjoner, som er under prestedømmets kontrol. Foreslå god lesning for de unge og hold dem aktivt beskjeftiget med å gjøre de ting, som vil være til fordel for dem selv såvel som for samfundet som et hele, for det er dem, som skal være nasjonenes fremtidige herskere.

Vi, som søstre i den Kvinnelige Hjelpeforening, kan gjøre meget for å hjelpe prestedømmet med å utføre deres plikter,

dersom vi vil leve og gjore vår plikt som søstre i den Kvinnelige Hjelpeforening, med å hjelpe våre menn og våre sønner til å utføre deres plikter, for deres kall er storre enn kongers. Vi skulde verne meget omhyggelig om organisasjonens medlemmers rykte og karakter. Hvis vi ikke kan tale om det gode, så skulde vi ikke tale om det onde, men heller forholde oss rolige. Sangen: »Nei, tal ei ondt«, skulde alltid stå for oss og skulde hjelpe oss til å se det gode hos andre.

Denne forenings opgave er ikke bare å fjerne fattigdom, men å frelse sjele. Hvis dette blir utført, så har vi en vidunderlig forjettelse. Kunde vi som søstre i foreningen ha noget storre enn disse forjettelser? Som modre i Israel kunde vi ikke be om mere, og vi behover englenes assistanse og stadige ledsagelse, for at de skal veilede oss til å undervise våre kjære barn, som vår Fader i Himmelen har overgitt til vår omsorg, og som vi er ansvarlige for.

Der har været stadig fremgang i den Kvinnelige Hjelpeforening siden dens begynnelse, fordi søstrenes velferd, såvel som folkets velferd stadig har været holdt for oie. I en årrekke har der været utarbeidet leksekurser for den Kvinnelige Hjelpeforening. Disse lekser vil være til stor hjelp for alle, dersom vi vil benytte oss av anledningen til å komme til møtene og delta i diskusjonene. Leksene er organisert slik, at hvis vi kommer til kvinneforeningens møter og deltar i leksene, så vil vi alle få en utdannelse, som vi har grunn til å være stolt av.

La oss alle vise vår Himmelske Fader, at vi påskjønner disse anledninger ved å komme tilstede ved våre kvinneforeningsmøter og ved å fortelle andre kvinner om vår organisasjon, og hvad møtene gjør for oss.

La vårt motto være: »En storre og bedre kvinneforening for 1934 og 1935«.

Vivian C. Knudsen.

MUSIKK.

EN PÅSKJØNNELSE.

I 1. Samuel det sekstende kapitel og tre og tyvende vers leser vi: »Og det skjete, når en ånd fra Gud kom over Saul, da tok David citaren og spilte med sin hånd, og Saul fikk lindring, og det blev godt med ham, og den onde ånd vek fra ham.«

I Chopins preludium (Regndråpene) hører man gjennem hele den deilige melodi regndråpenes dryppen, først bløtt, senere sterkt og stadig. Chopin komponerte preludiet (Regn-

dråpene), mens han opholdt sig hos George Sands. Chopin så i en våken dromm fru Sands og hennes to barn drukne — hun var fraværende, mens en fryktelig storm raste — og det var regnets drypp, drypp på de dødes ansikter, som ga pianoet den fantasifulle, musikalske gysen.

Bløtt synger en mors stemme gjennem det dype tusmørke:

»Sweet and low, sweet and low,
Winds of the western sea.
Low, low, breathe and blow,
Wind of the western sea.
Over the rolling water go,
Come from the dying moon and blow,
Blow him again to me,
While my little one,
While my pretty one sleeps.«

De siste få toner er næsten uhørlige, idet de faller på det sovende barns øre. Søt og fredfull er dets søvn.

Atter forandres scenen. En ensom skikkelse sitter ved sengekanten hos én, som han elsker over alt, én, hvis liv er iferd med å ebbe ut. Alt hun ønsker er, at han skal synge for hende. Gjennem hele den stille natt hører man hans melodiøse stemme, og på hans sangs vinger svinder smerten bort. I et mektig auditorium høres åpningsstrofene av: »Ja, vi elsker dette landet«. En begeistringens bølge bever gjennem alle, som er tilstede, og man fylles med patriotisme, mens nasjonalsangens toner lyder. Og slik kan man, ned igjennem tidene, på historiens blade, lese om musikkens virkninger.

Musikken vil føie sig efter enhver stemning. Hvis der ingen stemning er tilstede, så vil den gi gjenlyd for et lune. Den stimulerer de fineste stemninger ved å gi uttrykk for dem.

Når man stanser for å overveie musikkens sprog — dens universelle appell til menneskeheten, dens vidtrekkende virkning på de menneskelige følelser, dens evne til å kontrollere og beherske de mest intense situasjoner i livet — så anerkjenner vi øieblikkelig dens betydning som en del av våre liv.

Musikk forøker kultur, foredler intelligens, beriker innbildningen, skaper lykke, gjør livet mer tiltrekkende, gir ansiktet uttrykk og sinnet liv og virksomhet, utvikler karakteren, øker personlighetens charme og byder alle en anledning til å leve et rikere liv. *N. E. Z.*

KVINDENS PLIGTER OG PRIVILEGIER.

I mangfoldige Aarhundreder holdtes Kvinden i Trældom og Uvidenhed; hun blev nærmest betragtet som et laverestaaende Individ, som var Mandens Ejendom, hvem han kunde behandle efter Forgodtbefindende. Tiderne har forandret sig; i Dag betragtes Kvinden i alle civiliserede Lande som Mandens Ligemand. Profeten Joseph Smith gjorde et meget stort Stykke Arbejde for Kvindens Ligeberettigelse.

Under alle Forhold i Livet har vi Pligter og Privilegier; to af Kvindens største Privilegier er det at blive Hustru og Moder. Nutiden og vor moderne Tid ændrer ikke denne Kendsgerning. Nu bliver Spørgsmaalet, hvad kan en Hustru og en Moder betyde for et Hjem og derved for hele Nationen?

Hjemmene er Nationens Grundvold; uden gode Hjem vil Nationen før eller senere gaa til Grunde. Der ligger da Opgaven for en Hustru: at hjælpe med til at danne et *virkeligt* Hjem, et Hjem, hvor Kærligheden er i Højsædet; thi Hjemmenes Lykke er afhængig af den aandelige Indstilling, som hersker der, og til en vis Grad af det økonomiske. Vi véd, at Hustruen og Moderen har stor Indflydelse paa alle i Hjemmet. Moderen er Termometeret i Hjemmet; det er i hendes Magt at afpasse den aandelige og moralske Atmosfære. Moderen skal sprede Lys over alt i Hjemmet, i alle Forhold bestræbe sig efter at hjælpe sin Mand og sine Børn.

Vi véd, at Verden i de sidste faa Aar har gennemgaaet en Krise, som den maaske aldrig har oplevet Magen til; mange Hjem trues af Ruin paa Grund af de økonomiske Forhold. Her kan Hustruen spille en stor Rolle ved efter bedste Evne at hjælpe Hjemmet. Kvinderne burde lede Hjemmene efter Forretningsprincipper. Med andre Ord bruge hver Øre paa den fordelagtigste Maade. Vi véd, at alle Mennesker kan bruge Penge, men kun faa kan bruge dem fordelagtigt.

Et andet Privilegium, der er blevet Kvinden til Del i vor Tid, er: Uddannelse. Vor Kirke gaar meget ind for Uddannelse af dens Kvinder. Uddannelsen bør være praktisk og varig, med andre Ord sand Uddannelse. Og en Hustru og en Moder, som har modtaget en saadan Uddannelse, vil ogsaa bedre være i Stand til at yde sit bedste. Naturligvis bestaar sand Uddannelse ikke alene i boglig Lærdom, men lige saa meget i at erhverve sig et praktisk Greb paa det væsentlige i Livet.

Der er blevet skrevet og talt meget om Fred. Store Mænd har lagt Planer om, hvorledes Freden kunde opnaas. Alt dette har været forgæves. *Moder, begynd nu* og bevis din Magt til

at afruste Nationerne ved at begynde hjemme. Bed og lær andre at bede. Lad din Familie forstaa, at du tror og stoler paa, at den Almægtige vil lede og hjælpe dig til at løse Livets Problemer. Knæl ned og bed med dine Børn. Bed om Kraft og Styrke til at opdrage dem. Bed om Hjælp fra det høje til at styrke dem. Under denne hellige Atmosfære vil vi opnaa Fremgang.

Rachel S. Larsen.

HVORDAN VI KAN HJELPE VÅRE MEDMENNESKER TIL Å FORSTÅ EVANGELIET.

Eksemplets makt er av størst betydning i å forklare evangeliet til våre medmennesker. Hvis vi lever op til evangeliets bud og lover vil godhet utstråle fra oss, og dette vil ikke de, vi omgåes med, undlate å se, det vil virke mere enn mange ord, fordi folk heller vil tro, hvad de ser, enn hvad de hører. Ved å være tilstede på våre møter, ta vare på våre plikter og når vi på annen måte har anledning forsøke, ved den Helligånds ledelse å røre ved en streng hos dem kan det bringe dem i harmoni med evangeliet. Men for å være i besiddelse av Guds ånd må vi daglig holde våre bønner, da bønnen er den kontakt, som holder oss i forbindelse med vår himmelske Fader. Derved blir vi istand til å overkomme alle hindringer. Vi har våre vanskeligheter, men de er til for å overvinnes. Mange ganger synes vi, at det bærer så lite frukt, men Herren vil frembringe den i sin tid. Den ene sår, den annen høster, men om vi tenker over det, har vi også høstet megen glede over å bringe evangeliet til andre, når vi har følt den Helligånds innflytelse under vårt forsøk på å forklare evangeliet. Dersom vi ønsker å være Guds tjenere, må vi tjene våre medmennesker, for han sier selv: »Alt, hvad I har gjort mot den minste av mine små, har I gjort mot mig.«

Kjære søstre, når vi således lever et ydmykt, godt og rent liv og gjør det lille, vi er istand til, vet jeg, at Herren vil velsigne oss og fylle oss med glede.

En hjertelig hilsen til alle søstrene i de forskjellige grener fra deres medarbeidere her.

Maren Jakobsen,
Fredriksstad gren.

AV HVILKEN BETYDNING ER DET Å STUDERE BIBELENS LITTERATUR?

Det er av uvurderlig nytte for oss å studere Bibelens litteratur, hvis vi ønsker å utvikle vår ånd, som jo skulde være et mål for alle oss Siste Dages Hellige. Kristus sa: »Derfor skal I være fullkomne, likesom eders himmelske Fader er fullkommen«, og Paulus sier: »Den hele skrift er innblest av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til optuktelse i rettferdighet.« Da Paulus sa disse ord, var jo bare det gamle testamente skrevet og brukt av jødene. Det nye testamente blev skrevet senere, men er av enda større verdi som veileder og rettesnor for alle kristne.

Studier av Bibelens litteratur virker foredlende, og en person, som har interesse for Bibelens innhold og ber Herren om oplysning i sine studier, vil finne store verdier. Vår ånd og våre tanker vil bli høinet og vår horisont utvidet, slik at småligheter som våre medmenneskers feil og mangler vil gå forbi uten å være sett, og da vil vi være langt på vei til å fylle budet, som sier: »Du skal elske din neste som dig selv.«

Måtte Herren velsigne oss som Siste Dages Hellige, at vi må innse nødvendigheten av å studere Bibelen og forstå, at den er skrevet til vår utdannelse, både for dette liv og det tilkommende.

Inga Miller,
Drammens gren

GLEDEN VED Å TJENE ANDRE.

Jo mere vi kan gjøre for å hjelpe og trøste våre medmennesker her på jorden, desto mere glede og stille lykke kommer der til oss selv. Den varigste og dypeste glede (nest efter evangeliets vidnesbyrd, som vi eier i vårt bryst) er å få være med å bringe hjelp, trøst og velsignelse til alle våre medmennesker og til dem, vi daglig omgåes med. Vi kan ikke elske vår himmelske Fader rett, når vi ikke kan og vil hjelpe hans barn. Jo mere vi ofrer og forsaker selv for å glede og hjelpe andre, desto dypere glede får vi beholde selv. »Det er saligere å gi enn å motta.« Vi, som tilhører Jesu Kristi kirke på jorden, skulde være enda mere glade og takknemlige til Herren for at vi får være hans tjenerinner og gjøre alt det, vi kan, for å ruile hans verk fremad både timelig og åndelig. Vi føler ansvaret og kan ikke klare oss selv uten vår himmelske Faders hjelp og bistand. Han har aldri sviktet oss og vil aldri gjøre det, så lenge vi holder oss nær til ham i dag-

lig bønn. Det får vi alle erfare, og ikke minst våre distriktslærerinner, som trofast, hver måned, går ut to og to og besøker familier, studerer lekser og holder bønn med dem og opmuntrer dem til å komme på møtene. De utfører i sannhet et godt arbeide og utfører det villige og glade. De høster lærdom og rikelig erfaring, de klager aldri over trethet og gir ikke op. Intet er så oploftende som å være på Herrens side og arbeide for hans verk.

Gurine Friestad,
Stavanger gren.

TANKER OM KREDSLÆRERINDE-ARBEJDET.

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige finder vi mange forskellige Organisationer, som er til stor Velsignelse, Belæring, Vejledning og Opbyggelse for de mange, der søger disse.

Jeg har ofte tænkt paa, hvilken Organisation jeg bedst kunde undvære. Jeg foler stor Velsignelse og Opbyggelse i dem alle, men naar Tankerne gaar tilbage i Tiden, saa er det, som om mit Hjerte hænger nærmest ved Den kvindelige Hjælpeforening, og som det er der, jeg har hentet den største Lærdom og de fleste Velsignelser. Jeg erindrer, hvor ofte jeg nedtrykt og bedrøvet er gaaet derhen til Møde, men er gaaet glad og lykkelig hjem. Og naar jeg tænker paa Kredslærerindearbejdet, som mange Gange bliver betragtet som kedeligt og ensformigt, bliver mit Hjerte fyldt med Taknemmelighed. Dette Arbejde kan sammenlignes med vort daglige Arbejde; saa længe Folk er raske og har deres daglige Udkomme, paaskønner de det ikke saa meget. Vi staar op, gør vort Hus i Stand, og det kommer undertiden til at se saa ensformigt og trivielt ud; men den Dag, da man bliver lænket til Sygesengen, forstaar man først tilfulde, hvor velsignelsesrige de Dage, som vi maaske havde kaldt kedelige og ensformige, i Virkeligheden havde været. Saaledes ser det ogsaa mange Gange ud med Kredslærerindearbejdet. Jeg erindrer for mange Aar siden, at jeg maatte gaa alene i min Kreds, da min Medarbejder var syg. Jeg besøgte en Søster, som laa paa Alderdomshjemmets Sygeafdeling. Da jeg kom op til hende, trykkede hun min Haand med begge sine Hænder og sagde: »Det var godt, du kom.« Hun tog saa en 25 Øre og bad mig give den til Børnenes Udflugt og en anden 25 Øre til Den kvindelige Hjælpeforening og 1 Krone i Tiende. Da hun havde lagt Pengene i min Haand, lagde hun Hovedet til-

bage i Puden og sagde: »Nu er jeg færdig til at do, jeg har ikke længe tilbage.« En halv Time efter var hun død. Jeg kan ikke beskrive, hvorledes jeg folte mig tilmode; jeg var ikke sulten, skont jeg ikke havde faaet Mad den Dag. »Mennesket lever ikke af Brod alene.«

Johanne M. Pedersen,
Aalborg Gren.

— — —

Ovenstaaende lille Artikel er skrevet af Soster Johanne Pedersen, Aalborg. Soster Pedersen dode sidste Aar i August Maaned. Hun var en oprigtig og trofast Sidste Dages Hellig.

Red.

VISDOMSORDETS VÆRDI FOR DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENINGS MØDRE.

I Jesu Kristi sande Evangelium kommer Legemets Helligheed næst efter Aandens. Det er enhver Persons Pligt at bevare sit fysiske Helbred og prove at leve efter den Hensigt, Herren har med hvert eneste Menneskes Liv. Visdomsordet er et stort Bevis paa denne Kirkes guddommelige Oprindelse; for intet Menneske kunde af sin egen Forstand give saadanne Raad som de, der i 1833 blev givet Profeten Joseph Smith. Og vi véd, at Herren for har fortalt os, hvad der er godt for Legemet, og hvad vi ikke skulde bruge. Moseloven er fyldt med Anvisninger angaaende Foden. Ligeledes lærte Apostlen Paulus, at man skulde tage Vare paa sit Legeme, for Guds Aand bor ikke i urene Templer. Visdomsordet har den storste Værdi for Modrene, fordi de ved at leve efter Sundhedens Love er i Stand til at give deres Efterkommere gode og rene Legemer. Og Herren har sagt, at Mennesket er til for at nyde Glæde. Denne Sandhed giver os en Forvisning om, at vor himmelske Fader onsker, at vi skal være raske og sunde. Ligeledes er Visdomsordet en Vejledning for Guds Born i disse vanskelige Tider, og dersom vi vil prove paa at efterleve dets Lærdomme, vil vi være i Stand til at modtage de lovede Velsignelser, og vi véd, at naar vi modtager nogen Velsignelser, er det ved at udvise Lydighed. Ligesom enhver Fader og Moder onsker Lydighed af deres Born, saaledes onsker vor himmelske Fader, at vi skulde være lydige og gore hans Vilje, saa at hans Aand kan dvæle hos os.

Maa vi paaskonne Evangeliet, efterleve det bedre Dag for Dag og forstaa Værdien af Visdomsordet er min Bon i Jesu Kristi Navn.

Amdiane Christiansen,
Esbjerg Gren.

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Orson B. West

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING.

Af *Emily T. Merrill*, Præsidentinde for de kvindelige Hjælpeforeninger i den Europæiske Mission.

Igen nærmer den Dag sig, da vi har Lejlighed til at fejre Den kvindelige Hjælpeforenings Fødselsdag. Den 17. Marts skulde være en Glædens og en Taksigelsens Dag — vi skulde takke Gud, fordi han inspirerede sin Tjener Joseph Smith til at oprette denne Forening. Denne første Kvinde-Organisation var i Overensstemmelse med Evangeliets Aand og Frelsningsplanen. Ikke alene byder Medlemsskab i denne Organisation os Lejlighed til Selvuddannelse, men der er udmærket Lejlighed for os til at lægge vor Tro for Dagen ved Gerninger, idet vi altid burde have Kristi Eksempel, da han vandrede omkring, gørende godt, for Øje.

Maaske De ikke har Den kvindelige Hjælpeforenings Maal for Øje. Jeg vil citere fra Den nationale kvindelige Hjælpeforenings Historie: »Følgende er nogle af Foreningens Formaal og Opgaver: at have Velgørenhedsarbejde paa Programmet, uanset Tro eller Nationalitet, at sørge for de fattige, de syge og ulykkelige, at tjene og gaa til Haande, hvor Døden hersker, at hjælpe med til at højne og styrke Samfundslivets Dyder, at hæve Menneskelivet til det højeste, at udvikle Kvindens Horisont og Omraade, at nære Kærlighed for Religion, Uddannelse, Kultur og Dannelse, at udvikle Troen, at frelse Sjæle, at studere og lære Evangeliet.«

Ingen Forening kunde have ædlere Formaal eller paatage sig større Ansvar. Forstaar De, at det at være Medlem af en Organisation betyder at akceptere de Privilegier saa vel som det Ansvar, den byder? Opnaar vi alt, hvad vi stræber efter? Stræber vi flittigt mod dette Maal? Naar vi til Stadighed har disse Maal for Øje, skulde de inspirere os til stadig at opnaa mere paa Menneskelivets Omraade og for Forfremmelsen af Herrens Værk.

Maa Herren velsigne alle vore Anstrengelser, maa vi aldrig blive trætte af de Pligter og det Ansvar, der gives os. Maa vi altid vise vor Tro i vore Gerninger.

DEN DANSKE MISSION.

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENINGS SAMMENLIGNINGSRAPPORT.

Medlemsskab.

Medlemsfortegnelse den 1. Januar:	1933	1932
Bestyrelsesmedlemmer og andre Funktionærer	46	48
Kredslærerinder	51	51
Medlemmer	114	100
	211	199
Medlemsfortegnelse den 31. December:		
Bestyrelsesmedlemmer og andre Funktionærer	34	46
Kredslærerinder	49	51
Medlemmer	129	114
	212	211

Virksomhed.

Antal Moder afholdt	235	313
Gennemsnitlig til Stede	18	18
Antal Besog til Familier	1408	1192
Antal Familier hjulpet	97	84
Specielle Besøg til syge og hjemmeværende	826	373

Finansiel Rapport.

Indtægter:		
Kassebeholdning den 1. Januar — Forsorgskassen	217,52	173,16
Kassebeholdning den 1. Januar — Generalkassen	181,78	206,79
Gaver til Forsorgskassen	764,72	464,17
Gaver til Generalkassen	307,17	827,25
Aarligt Kontingent	61,46	
Andre Indtægter	403,15	83,40
Total	1935,80	1754,77
Udgifter:		
Udbetalt i velgørende Øjemed	1151,48	888,74
Andre Udgifter	501,31	466,73
Total	1652,79	1355,47
Kassebeholdning den 31. December — Forsorgskassen	85,76	217,52
Kassebeholdning den 31. December — Generalkassen	197,25	181,78
Total	1935,80	1754,77

Ingeborg Hansen,
Sekretær.

Rachel S. Larsen,
Præsidentinde.

DEN NORSKE MISJON.

DEN KVINNELIGE HJELPEFORENINGS SAMMENLIGNINGSRAPPORT.

Medlemsskap.

Medlemsfortegnelse den 1 januar:	1933	1932
Bestyrelsesmedlemmer og andre funksjonærer	64	66
Distriktslærerinner	85	67
Medlemmer	265	250
	414	383
Medlemsfortegnelse den 31 desember:		
Bestyrelsesmedlemmer og andre funksjonærer	58	64
Distriktslærerinner	82	85
Medlemmer	264	265
	404	414

Virksomhet.

Antall moter avholdt	440	478
Gjennemsnitlig fremmote	16	15
Antall besok til familier	2344	2383
Antall familier hjulpet	144	159
Spesielle besok til syke og hjemmeværende	136	113

Finansiel rapport.

Inntekter:		
Kassabeholdning den 1 januar — Forsorgskassen	306,95	262,34
Kassabeholdning den 1 januar — Generalkassen	422,69	411,05
Gaver til forsorgskassen	1576,14	1659,18
Gaver til generalkassen	929,71	872,27
Andre inntekter	223,00	220,00
Total	3458,49	3424,84
Utgifter:		
Utbetalt i veldedige oiemed	1555,60	1639,49
Andre udgifter	1191,66	1055,71
Total	2747,26	2695.20
Kassabeholdning den 31 desember — Forsorgskassen	474,52	306,95
Kassabeholdning den 31 desember — Generalkassen	236,71	422,69
Total	3458,49	3424,84

Liv Novik,
Sekretær.

Vivian C. Knudsen,
Presidentinne.

DEN KVINNELIGE HJELPEFORENING I OSLO

avholdt en strålende fest den 23 januar i anledning av forstanderskapsskiftet i Oslo gren. Det gamle og det nye forstanderskap var innbudt til festen. Festen begynte med sang og bønn, hvorefter søster Kristofa Sønsteby leste en prolog til ære for det gamle forstanderskap. Søster Ljungberg, presidentinnen for den Kvinnelige Hjelpeforening, takket disse våre kjære brødre for den gode støtte, vi har hatt i dem, samt for deres gode samarbeide. Hun ønsket dem Guds rike velsignelse og sa, at Gud vilde gi dem den store belønning, som venter hans trofaste barn. Det nye forstanderskap blev også ønsket velkommen, og presidentinnen uttalte ønske om fortsatt godt samarbeide. Derefter overrakte hun den gamle forstander og hans to rågivere hver sin vakre blomst fra den Kvinnelige Hjelpeforenings medlemmer for på den måte å vise vår dypeste takknemlighet til dem.

Så fikk vi høre nogen ord fra bror Strand, bror Ramm Arveseth og bror Gustav Eriksen, som alle takket for de vakre blomster samt uttalte sin store glede over å arbeide i Herrens vingård.

Søster Karen Enstrom, som tidligere har virket som presidentinne i kvinneforeningen i fem år, takket også det gamle forstanderskap for det gode samarbeide.

Neste punkt på programmet var bevertningen. Der var dekket et nydelig bord med delikate smørbrød, kaker og chokolade. Det var pyntet med kvinneforeningens farver, alt smakte fortreffelig, og appetiten var ikke borte.

Festen fortsatte med sang, musikk og deklamasjon. Presidentinnen for de kvinnelige hjelpeorganisasjoner i den norske misjon, søster Vivian C. Knudsen, bar sitt vidnesbyrd. Kvinneforeningens sangkor sang tilslutt: »Idag skinner solen«. Takksigelse av eldste Joseph Gundersen.

Pr. A. Lj.

MINNEDAGER I OSLO.

Torsdag den 5 januar var en del av den Kvinnelige Hjelpeforenings medlemmer samlet til et overraskelsesselskap hos søster Maren Olsen, Lakkegt. 45, i anledning hennes fødselsdag den 22 desember 1933, da hun fylte 87 år. Da det var så like inn i julen, var det vanskelig for søstrene å komme til henne på dagen, så det blev utsatt. Vi tilbrakte en uforglemmelig tid med denne trofaste gamle søster, som bar sitt urokkelige vidnesbyrd for oss. Hennes distriktssøster, Ovidia Eliassen, uttalte, at når hun hadde været hos søster Olsen i besøk, følte hun det, som om hun hadde været på et helt litet grensmøte. Hennes datterdatter serverte oss de medbrakte

forfriskninger, og vi tilbrakte ennu en god tid med sang og munter passiar.

Vi ber, at Gud må velsigne denne søster, at hun ennu i mange år må få beholde sitt lyse gode humor, og at vi må få høre hennes opmuntrende vidnesbyrd på grensmøtene.

* * * *H. N.*

Den 29 januar 1934 fylte søster Othilie Kristiansen, Korsgt. 24, 73 år.

Den Kvinnelige Hjelpeforening avholdt i den anledning et selskap i hennes hjem. Søster Kristiansen er frisk og kjekk og overværer punktlig møtene. Tiden blev benyttet til munter samtale, og chokoladen, smørbrød og kaker smakte utmerket. Søster Hanna Nielsen gratulerte »fødselsdagsbarnet« og uttalte, om der somme ganger er triste stunder, så har vi evangeliets sannhet, som binder oss sammen og lyser op for oss. — Om eftermiddagen var også en del søstre, som ikke hadde anledning til å komme om formiddagen, møtt op for å gratulere, så søster Kristiansen tilbrakte dagen i en eneste stor fest.

Måtte Gud velsigne henne, så hun ennu i mange år må få vanke blandt oss. *H. N.*

* * *

Søster Gjertrud Megg, Lakkegt. 28, fylte 78 år den 5 februar 1934.

Den Kvinnelige Hjelpeforening avholdt i den anledning en fest i hennes hjem. Vi tilbrakte en god tid sammen med sang, bønn og vidnesbyrd. Søstrene hadde smørbrød og kaker med sig, og hennes datter og datterdatter serverte chokolade.

Søster Megg bar sitt vidnesbyrd og uttalte, at hun var takknemlig for sannheten, hun hadde mottatt, og håpet, at når Gud en gang avløste henne, hun vilde slippe fri for alle lidelser, som plaget henne her. Søster Mary Jensen sang et par sanger, og presidentinnen, søster Ljungberg, deklamerte nogen dikt. Presidentinnen for den norske misjon, søster Vivian Knudsen, var også tilstede og bar sitt vidnesbyrd for oss.

Søster Megg har i mange år nedlagt et godt arbeide i kvinneforeningen. Vi ber, at Gud må velsigne henne og spare henne for smerter og lidelser, og at hennes livs aften må bli lys og lykkelig. *H. N.*

* * *

Søster Ovidia Berg, Toftesgt. 47, fylte 77 år den 8 februar 1934. Kvinneforeningen avholdt i den anledning en fest i hennes hjem. Hennes datter serverte chokolade til medbrakte

smorbrod og kaker. Soster Mary Jensen sang nogen sanger, og søster Berg bar sitt vidnesbyrd og uttalte sin glede over sannheten, hun hade anammet. Hun håpet, at Gud vilde velsigne henne, så hun igjen kunne bli frisk nok til å overvære møtene. Hun sa, at hun alltid fulgte med oss i tankene, når vi hadde grensmøte.

Søster Berg har i mange Aar, helt inntil for tre år siden, da hun på grunn av sykdom måtte trekke sig tilbake, været distriktssøster og nedlagt et meget godt arbeide i kvinneforeningen.

Vi nedbeder Guds rike velsignelser over henne og håper, at hun igjen, når sommeren og varmen kommer, kan bli så frisk, at hun kan overvære møtene. *H. N.*

ANMODNING FRA PRÆSIDENTINDEN FOR DE KVINDELIGE HJÆLPEFORENINGER.

Præsidentinden for De kvinnelige Hjælpeforeninger, Søster Louise Y. Robinson, har foreslaaet og anmodet om, at de kvindelige Hjælpeforeninger Verden over benytter og lærer nedenstaaende Sang for i Aar.

NEJ, TAL EJ ONDT.
(Nay, speak no ill. Deseret Songs, 88.)

Nej, tal ej ondt — et venligt Ord
Kan aldrig volde Sorg og Kval,
At sprede ud hver Fejl, du saa,
Er Tegn paa en forsumpet Sjæl.
Men ofte saar du bedre Sæd
Ved kun det gode holde frem;
Thi om kun lidet godt du véd,
Sig kun det bedste, som du kan.

Velsignet er den Sjæl, som vil
En andens Fejl udvisket faa.
Hvor kan vi være villig til
At gøre Slægten lav og raa?
Nej, lad os naa et høj're Trin
Og ej til Sladder fæste Lid,
Med Kærlighed din Broder vind
Og sig det bedste, som du véd.

Ja, tal kun godt, dæk Næstens Skyld,
Som du din egen onsker gemt.
Hvis først du ser en andens Synd,
Vær først ej til at faa den nævnt.
Thi Livet er saa kort en Stund,
Og vi staar snart ved Gravens Rand,
Giv til enhver derfor din Haand
Og sig det bedste, som du kan.

BEHANDL DIN FAMILIE SOM FREMMEDE.

Af *Vera L. Plant.*

Undertiden undrer jeg mig over, naar jeg ser mig omkring og ser Verdens Barskhed, hvad der foraarsager den. Er det fordi Menneskenes Børn er uvenlige? Nej, det tror jeg ikke. Jeg vilde snarere skyde Skylden paa Tankeloshed.

Det er sandelig ikke vor Mening at gøre dem Fortræd, som vi elsker mest; dog uundgaaeligt, naar noget irriterer os, bringer vi alle vore daarlige Folelser hjem og dynger dem paa en eller flere af Medlemmerne af vor Familie.

Tit og ofte har vi en saa fuldstændig Tillid til vore kæres Taalmodighed og Tilgivelsesevne, at vi gør Indgreb i deres gode Natur. Vi taler skarpere til dem end til andre, da vi tror, at de vil overse vore Fejl; og vi viser ikke den Høflighed overfor vor Broder eller Søster, som vi gor overfor en andens Broder eller Søster. Vi véd, at vi stadig vil blive elsket. Men hvis vi opforer os upassende overfor en, som elsker os mindre, vil vi skabe en Fjende i Stedet for en Ven.

Er ikke den Kendsgerning, at vor egen Familie er mere tolerant, taalmodig og tilgivende, saa meget mere Grund for os til at vise dem storre Høflighed og Betænksomhed, saaledes vindende deres Paaskonnelse og bevarende deres Kærlighed? (Fra »Relief Society Magazine«.)

SØNDAGSSKOLEN

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

18. Marts.

EROBRINGEN AF KANAN.

Tekst: Josva 1: 1—19; 4: 19—20; 6: 12—20; 10: 40; 20: 14—28.

Der er gaaet 40 Aar, siden Israels Børn flygtede fra Ægypten. Det har været 40 Aars Disciplin og Genvordigheder. En

ny Generation er kommet frem. Israel er klogere og bedre, end da de først kom ind i Ørkenen. Denne Forandring skyldes Moses, for han har været deres Raadgiver og Leder i alle disse Aar. De er nu kommet op fra Ørkenen paa Østsiden af Det døde Hav og naaet Bredderne af Jordans Flod. Før de gaar over Floden og tager Kanan i Besiddelse, sker der en Begivenhed, som gør alle bedrøvede. Moses giver dem sine sidste Instruktioner og byder dem Farvel. Han er ved at forlade dem for aldrig mere at vende tilbage. Før han gør det, kalder han imidlertid Josva til at være sin Efterfølger og instruerer ham om at paatage sig Ansvaret for Erobringen. Efter at han har gjort dette, bestiger han Bjerget Nebo for at skue det forjættede Land, og han bliver ikke set mere. (5. Mosebog 34: 5—12).

Josva fortjente den store Ære, der blev ham til Del. Fra den Dag, Israel forlod Ægpten, var hans Tro paa Gud og Loyalitet mod Moses en fremtrædende Karakteregenskab hos ham. Han var en af de tolv Spioner, der blev sendt af Sted for at tage Kanan i Øjesyn, kort efter at de var kommet ind i Ørkenen. Han sluttede sig til Kaleb i at rapportere, at Israel var stærk nok paa den Tid til at tage Landet i Besiddelse. Denne Rapport blev imidlertid ikke sanktioneret af de andre ti eller af Israel som et Hele. Paa Grund af deres Mangel paa Tro blev de domt til at forblive i Ørkenen, indtil en Generation med tilstrækkelig Tro vilde paatage sig Erobringen. I alle disse Aar, da andre fandt Fejl og endog gjorde Oprør mod Moses, stod Josva stot ved Israels store Leders Side og var tro mod Gud.

Da Moses var borte, blev der givet et bemærkelsesværdigt Lofte til Josva: »Moses, min Tjener, er død; saa gør dig nu rede, drag over denne Jordan, du og alt dette Folk, til det Land, som jeg giver Israels Børn. Ingen Mand skal bestaa for dit Ansigt alle dine Livs Dage; ligesom jeg var med Moses, vil jeg være med dig, jeg vil ikke slippe og ikke forlade dig. Har jeg ikke befalet dig: Vær frimodig og stærk, forfærdes ikke og ræddes ikke; thi Herren din Gud er med dig paa al den Vej, som du skal vandre paa.« (Josvas Bog 1: 2, 5, 9).

Noget andet, der gav Josva Styrke, var hans klare Maal. Han havde en vis Ting at gøre, og han vidste, hvad det var. Det er vidunderligt at have et Maal i Livet. Bestemt at vide, hvad vort Arbejde er og have Vilje til at udføre det, vil uvægerligt resultere i Sukces.

Vi kender allesammen Beretningen om, hvorledes Israeliterne kom over Jordans Flod og om Jerikos Fald. Da Israels Børn havde slaaet sig ned i Landet, var der mange af dem,

som ikke forblev trofaste i deres Pagter. Vi véd, at vi bliver alle fristet. Men hvis vi prøver paa at gøre Herrens Vilje, vil han sige: »Vær frimodig og stærk, jeg vil ikke slippe dig, jeg vil ikke svigte dig.«

Spørgsmaal.

1. Hvor længe var Israels Børn i Ørkenen? Hvorfor saa længe?
2. Fortæl om Mose Død. Hvem blev hans Efterfølger?
3. Fortæl alt, hvad du véd om Josva.
4. Hvilket Løfte gav Herren Josva efter Mose Død?
5. Hvad menes der med at have et Maal i Livet? Hvad var Josvas Maal?
6. Hvorledes kom Israel over Jordan, og hvorledes indtog de Jeriko?
7. Hvilke Fristelser kan vi blive udsat for?

---

25. Marts.

OVERSIGT OVER GAMLE LEKTIER.

Lad os nu se, hvor meget I kan huske af de sidst gennemgaaede Lektier.

1. Hvorfor er der blevet trykt saa mange Bibler?
2. Fremsig et inspirerende Citat fra Bibelen.
3. Nævn Bøgerne i det gamle Testamente.
4. Hvilke tre Afdelinger er der i det gamle Testamente?
5. Nævn de Byer, som Abraham boede i, før han slog sig ned i Kanan. Hvorfor forlod han disse Byer?
6. Hvilke Steder maa vi forlade for at leve med Gud?
7. Citer et Vers af »Kom, Hellige«. Hvem skrev den? Hvorfor?
8. Hvad gjorde Josefs Brødre mod ham? Hvorfor? Hvad skete der med ham i Ægypten?
9. Hvorfor flyttede Jakob og hans Familie til Ægypten? Hvor længe forblev de der?
10. Hvem var Moses? Hvorledes blev han kaldet til at befri Israel?
11. Nævn de ti Plager.
12. Hvor døde Moses, og hvem blev hans Efterfølger?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

18. Marts.

OVERSIGT OVER GAMLE LEKTIER.

Vi skal nu se, hvor dygtige I er blevet. Det er ikke godt, hvis I i Løbet af ganske kort Tid glemmer det, I har lært. Vi vil derfor stille jer en Del Spørgsmaal i Dag.

Spørgsmaal.

1. Hvad gjorde Jesus ved den Mand, som led af en saa frygtelig Sygdom, at han maatte raabe: »Jeg er uren, kom mig ikke nær«?
2. Hvad skete der, medens Jesus opholdt sig i et Hus i Kapernaum?
3. Hvad gjorde Jesus med de Mennesker, der raabte og skreg i Templet?
4. Hvem valgte Jesus til sine Medhjælpere? Kan I huske nogle Navne?
5. Hvilken Bestilling havde Mathæus?
6. Kan I fortælle Historien om den rige unge Mand?
7. Var han en god ung Mand?
8. Hvorfor fulgte han ikke Kristus?
9. Hvorledes kan en god Dreng og Pige følge Kristus?

---

25. Marts.

AABEN SØNDAG.

Denne Søndag kan Lærerinderne benytte til forskellige Ting. Der kan altid være et eller andet, som De kunde have Lyst til at opholde Dem lidt længere ved end sædvanlig. De kan for Eksempel stille Børnene en Del Spørgsmaal, læse en lille Historie eller paa anden Maade benytte Tiden. Børnene vil være glade for en lille Afveksling. Men gør alligevel Klassen interessant for de smaa.

PRIMARY-SANGEN.

(Mel.: »Vær velkommen, Søndag Morgen«.)

Vi med Glæde, fyldt af Længsel
Til vor Primary-Klasse gaar,
Her ej føles Verdens Trængsel,
Sandheds Lære her vi faar.
Her vi lærer højt at agte
Himlen, Gud og Far og Mor,
Kærlighedens rene Lære
Jesus Kristus gav til Jord.

Sandheds Ord i Barnemunden
Giver Fred i Sjæl og Aand,
Had og Vrede er forsvunden,
Naar vi vandre ved Guds Haand.
Tro paa Gud og til ham bede
Primary-Klasse lærte os,
Alle Venner, ingen vrede,
Ingen lyve, ingen Trods.

Aldrig, aldrig vil vi glemme
Primary-Klassens glade Tid.
Her vi lærte at fornemme
Gud er kærlig, mild og blid,
Kristus talte, Himlens Rige
Horer Barnetroen til.
Gud er evig, uden Lige,
Sand Retfærdighed han vil.

* * *

Det Barn, som ledes i Troens Baand,
Det Barn, som lærer om Kærligheds Aand,
Det Barn, som tror paa Gud Fader stor,
Vil ledes af Engle paa Jord.

Slet ingen Gerning kan større være
End Børneflokken om Gud at lære,
At give sig helt, blive Barn igen,
Først da bliver Læreren Børnenes Ven.

Og Jesu Kristi Tale lod:
»Formener ej de smaa,
Lad frit dem til mig komme frem,
Guds Rige helt tilhører dem.«

Guds Rige helt tilhører dem,
Og uden du er ren som Barn i Tro og Sind,
Du vil ej naa, som Barnet her, i Himlen komme ind.

Enhver, som lærer Børnene om Gud og Sandheds Lære,
Vil her blandt Jesu Kristi Folk velsignet være.

J. F. Breum sen.

Det første af ovenstaaende Digte har i længere Tid været brugt i Primary-Organisationen; det andet blev fremsagt som Prolog ved Kobenhavns Grens Primary-Konference, Søndag Aften den 25. Februar 1934.

Broder Breum har ved flere Lejligheder digtet forskellige Sange, for hvilke vi er ham meget taknemmelige.

ET VIDNESBYRD.

Af Ældste *George E. Clark.*

For nogle Uger siden uddelte min Kammerat og jeg Skrifter i en ringe Gade i en lille Landsby nær Garndiffaith i Wales. Medens jeg blev opholdt i en Dør, optaget af en evangelisk Samtale, fortsatte min Kammerat til Enden af Gaden

og standsede paa Hjornet, hvor en Gruppe Mennesker var samlet i Samtale.

Ældste Crow (min Kammerats Navn) gav disse Mennesker en Del Litteratur. Øjeblikkelig fremkom en Mand i Gruppen med denne forbloffende Bemærkning: »Jeg kender det altsammen. Det er det eneste sande — den eneste sande Plan.« Lidt efter sluttede jeg mig til Gruppen og lyttede til Samtalen, som der fandt Sted, og blev meget forbavset ved at høre, hvad denne fremmede Mand havde at sige. Jeg havde aldrig før hørt saadanne rosende Udtalelser angaaende de Sidste Dages Hellige af en, der syntes at være en fuldkommen fremmed. Han var meget begejstret, og under denne sin Sindsbevægelse inviterede han, som senere viste sig at være en Mr. Roberts, os til at gaa med sig hjem.

Efter at vi var kommet indenfor, mødte vi hans Kone og satte os ned i deres lille Kokken. De var begge meget venlige — venligere end jeg havde forventet. Mr. Roberts sagde saa, at han havde noget at fortælle os, og spurgte, om vi vilde høre paa det. Han stod foran Kaminen med sin Kone tæt hos sig og begyndte at fortælle, hvad der laa ham paa Hjerte.

»For mere end tyve Aar siden boede jeg med min Familie i Beanenanon. Medens vi boede der, mødte jeg nogle »Mormon«missionærer og hørte om deres Lærdomme. En Dag blev min lille Pige, der ikke var et Aar gammel, syg. I Løbet af nogle faa Dage forværrede Sygdommen sig, indtil hun en Morgen døde.

»Vor Præst kom og gik bort; Doktoren kom ogsaa og sagde, at der ikke var noget at gøre; derfor gik han. Tilfældigt og ganske uventet kom »Mormon«missionærerne, som jeg havde lært at kende, kort efter ind. En af Ældsterne sagde til mig: »Ønsker De, at Barnet skal leve igen?« Dertil svarede jeg: »Naturligvis ønsker jeg, at Barnet skal leve igen.« Missionæren sagde da, at vi alle skulde knæle i Bøn. Det gjorde vi, og den Bøn, han opsendte, varede i nogen Tid — det var den vidunderligste Bøn, jeg nogensinde havde hørt en dødelig opsende.

»Efter at Missionæren var færdig, rejste vi os op og saa paa det ubevægelige Barn. I Løbet af nogle faa Øjeblikke bevægede hun sig — noget hun ikke havde gjort i et Stykke Tid.«

Med en Taare rullende ned ad Mr. Roberts' Kind sluttede han Historien paa denne Maade: »Barnet blev rejst fra de døde og lever nu. Nogen Tid efter dette rejste vi til Pensylvanien i Amerika med det lille Barn, men for faa Aar siden vendte vi tilbage til Wales.

»Dette er mit Vidnesbyrd, og I er de forste Ældster, som jeg nogensinde har fortalt det til, derfor brug det hvordan, hvornaar eller hvor I ønsker at gore det. I Aarevis har jeg set hen til den Tid, da nogle Ældster skulde komme til min Dor igen, og nu har jeg netop fundet eder.«

Ingen kan beskrive, hvor lykkelige disse Mennesker syntes at være, ej heller hvor lykkelige vi var, da vi forlod dette Hus. Før vi tog Afsked, blev vi imidlertid anmodet om at komme tilbage en Aften og faa en lang Samtale.

Eftersom Mr. Roberts har bedt os om at bruge hans Vidnesbyrd i vort Arbejde, foler jeg, at det er en Forpligtelse saa vel som en Lejlighed til at give det til saa mange Mennesker som muligt.

I DE DØDES RIGE.*

»Vi tror, at alle Mennesker kan blive frelst formedelst Kristi Forsoning ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinancer.«

Der udtrykkes ikke her nogen Begrænsning med Hensyn til de levende eller døde. Hvem er de levende andre end de, der nu er i Besiddelse af et dødeligt Tabernakel, som før eller senere skal dø? Hvem er de døde andre end de utallige Skarer, som engang levede i Kødet og allerede er gaaet til de ulegemliges Verden? Hvis den Forsoning, som blev udført af vor Herre Jesus Kristus, kun skal være et Middel til Frelse for de faa, som udgjorde de levende under en eller anden bestemt Periode eller endog for alle, der har hørt og annammet Evangeliet, medens de var her i Kødet, bliver det Offer, der blev bragt af Guds Søn, af begrænset og liden Virkning. Skriftens sikre Ord erklærer noget andet.

Kristus bekræftede, at hans Mission som Menneskeslægtens Frelser og Forløser strakte sig ud over Graven. Læg Mærke til disse hans Ords dybe Betydning: »Sandelig, sandelig siger jeg eder, den Time kommer, ja den er nu, da de døde skulle høre Guds Sons Røst, og de, som høre den, skulle leve. . . . . Undrer eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort det gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det onde, til Dommens Opstandelse.« (Johannes Evangelium 5: 25—29).

Jesus Kristus døde paa Korset paa den samme bogstavelige Maade, paa hvilken alle Mennesker dør. Medens hans Legeme

---

* Lektie for Præstedømmet, fjerde Uge i Marts.

laa i en Grav, der var hugget i Klippen, eksisterede den udodelige Kristus som en ulegemlig Aand. Hvor var han, og hvad gjorde han i Tiden mellem hans Død paa Calvary og hans Opstandelse fra Graven med Aanden og Legemet genforenet — en opstanden Sjæl? Den naturligste Antagelse er, at han gik derhen, hvor de dodes Aander i Almindelighed gaar; ligesom han paa Jorden var et Menneske blandt Mennesker, saaledes var han i denne Tidsperiode en Aand blandt Aander. Skriften bekræfter denne Opfattelse som værende sand.

Medens vor Herre befandt sig i Aandeverdenen, prædikede han til de hedengangne, baade i Paradiset og paa det Sted, hvor de ulydige Aander var. Med Henblik paa dette Forhold skrev Peter: »Thi ogsaa Kristus led engang for Synder, en retfærdig for uretfærdige, for at han kunde føre os hen til Gud, han, som led Døden i Kødet, men blev levendegjort i Aanden, i hvilken han ogsaa gik hen og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring.« (1. Peters Brev 3: 18—19).

Og atter: »Thi derfor blev Evangeliet forkyndt ogsaa for døde, for at de vel skulde være domte paa Menneskers Vis i Kødet, men leve paa Guds Vis i Aanden.« (1. Peters Brev 4: 6).

En af Roverne paa Korset spottede Kristus; den anden sagde til den doende Kristus: »Herre, kom mig i Hu, naar du kommer i dit Rige.« Og dertil svarede Frelseren: »Sandelig, siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradiset.«

Jesu og den angrende Synders Aand forlod deres korsfæstede Legemer og gik til det samme Sted i Aandeverdenen. Men de gik ikke dengang til Himmelen, vor evige Faders Bolig; thi paa Trediedagen efter afgav Jesus en Erklæring til den grædende Magdalene: »Jeg er endnu ikke opfaren til min Fader,« men tilfojede, »gaa til mine Brodre og sig dem: Jeg farer op til min Fader og eders Fader og til min Gud og eders Gud.« (Johannes 20: 17).

Kristus og Roveren gik til Paradis, men Paradis er ikke Guds Bolig. At paastaa, at den korsfæstede Synder blev frelst ved sin Bekendelse og fik særlig Adgang til Himmelen uden at have efterlevet »Evangeliets Love og Ordinancer«, er ikke at have Respekt for baade Skriftens Bogstav og Aand og at ignorere baade Fornuft og Retfærdighed. Vi finder ikke her, at en Bekendelse paa Dødslejet er et Middel til Naade. Kun gennem hver enkelts Tro, Omvendelse og Gerninger kan Syndsforladelse opnaas. Den doende Rover, som af Kristus fik det trostningsfulde Løfte, at han skulde faa en Plads i Paradiset, havde udvist baade Tro og Omvendelse. Den Velsignelse, der blev lovet ham, var, at han den Dag skulde høre Evangeliet prædiket i Paradis. Kravet om Lydighed mod

»Evangeliets Love og Ordinancer« blev ikke rokket i hans Tilfælde, og det vil det heller ikke blive for nogen Sjæl.

Men Guds Frelsningsplan indbefatter Arbejde for de døde, baade for dem, der har levet og døet i Uvidenhed, og for dem, der senere omvender sig. Evangeliets væsentlige Ordinancer kan da udfores af de levende for de døde. Om dette frelsende Arbejde profeterede Malakias med stor Tydelighed (Malakias 4: 5, 6); og den vidunderlige Opfyldelse af denne Profeti har fundet Sted i denne Tid og Slægt. De store Templer, der er blevet opfort af de Sidste Dages Hellige, opretholdes for en stor Del for de levendes Tjeneste for de døde.

Spørgsmaal.

1. Hvem er »Aanderne i Forvaring«?
2. Hvad var Hensigten med Frelserens Besog til dem?
3. Hvad var Kristi Lofte til Roveren paa Korset? Hvad mente han?
4. Hvorfor er det nodvendigt, at endog de dode skal være i Overensstemmelse med Evangeliets forste Principper?

INDHOLD:

Vår Forening og dens Anledninger 121
Musikk 123
Kvindens Pligter og Privilegier 125
Hvordan vi kan hjelpe våre Medmennesker til å forstå Evangeliet 125
Av hvilken Betydning er det å studere Bibelens Litteratur 126
Gleden ved å tjene andre .. 127
Tanker om Kredslærerinde-Arbejdet 128
Visdomsordets Værdi for den Kvindelige Hjælpeforenings Mødre 129
Redaktionelt 130
Den Danske Mission 131
Den Norske Misjon 132
Anmodning fra Præsidentinden for de Kvindelige Hjælpeforeninger 135
Behandl din Familie som Fremmede 136
Søndagsskolen 136
Lektier for Børneklasser .. 136
Primary-Sangen 139
I de dødes Rige 142

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.